

אחה"צ שיחה ארוכה עם בפי. היא דואגת לשיחה של מחר (חיים וא.ג.) ותיא

סבורה ששוב שלא.ג. יהיה עד - שקבורו, וגם לחיים - אני.

אמרתי לה שכשרון השיחה של חיים חלוי הרבה במצב רוח והשראה, ויש לתת לו חמיד לסדר השיחות כרצונו. ואם לא נראה ששוב לדבר ביחידות - אין להפריע לו. אולם יש לשוחח איתו לפני כך - אם כן אין בסחון שיעמוד אדווקא על הנקודות שיוסכמו בינינו תחילה.

החשש שלי הוא לא רק לשיחה מחר אלא לשיחות בכללן. נניח המקרה הכי טוב: חיים יפגש * עם נוויל, הליפכס ואחרים - ויעשה רושם עליהם. אח"כ יסע - הרושם יטושש, יופיעו גורמים אחרים, והמצב הבלתי ברור יעמוד בעינו. לפעולה המדינית שלנו מן ההכרח שתהיה מטרה מסוימת: לגבש את עמדת הממשלה בכיוון הרצוי, להביא אותה לידי החלטה סופית.

הדבר הראשון והבוער - מבחינת הזמן והחשיבות גם יחד - זהו ביטול המכסימום הפוליטי. היות והפתרון הסופי לא ימחר לבוא - חיוני בשבילנו לא לאבד עמדות ע"י חוסר עליה. חזירה לעקרון קליטה כלכלית, מבטיחה לנו התקדמות בכל חנאי, תחליש הסבוסז'ה של הערבים והפקידים ותדחוף את הממשלה להחיש את הפתרון ותעמיד אותנו במצב "מיקוח" יותר מבוזר.

הדבר השני - החלטה ברורה על הקמת מדינה יהודית. לא הועדה אלא הממשלה כאן צריכה להכריע בשאלה זו. ואם ההחלטה תהיה חיובית, שוב על הממשלה ולא על הועדה להחליט למפרע על שלוש ארבע שאלות עיקריות, שאינן טכניות ואינן תלויות בבירור עובדות בלתי ידועות, אלא תלויות בכוון הפוליטי שרק הממשלה יכולה לקבוע אותן: (1) חיפה והגליל, (2) ירושלים, (3) נגב, (4) גבול דרומי-מזרחי. על הממשלה להכנס איתנו מה ומיד כמו"מ בשאלות גבולות אלה. בלי עמדת הממשלה כאן בשאלות הגבולות של תחומי המדינה ושטחה

אין שום טעם לשיתוף פעולתנו עם חוועדה. הממשלה יודעת מהו שטחו וישובו של הגליל, מהי חיפה, מהו הישוב בירושלם ומהו מצבו של הנגב. הועדה יכולה לקבוע פרטים ולברר שאלות כספיות ומשקיות - אבל אין היא מוסמכת לפתור שאלות יסודיות. אנו יודעים מה הן תכניות הפקידות בארץ - ואם זוהי גם דעת הממשלה - חבל על איבוד זמנה של הועדה. מוסב שהממשלה חדע למפרע שאין כל סיכוי של קואופרציה ושל דיון על יסוד תכניות הפקידות הארי"ת.

לשם כך לא די בשיחות עם הממשלה. יש לשער שא.ג. יהיה סימפטי, אבל יאמר שאין הוא מוסמך להחליט שאלות כאלה על דעת עצמו. אם השיחה עם נוויל החקיים - קרוב לודאי שיקשיב, אולי גם ישאל כמה שאלות, אבל לא יתחייב על שום דבר.

התפטרותו של עידן החליש את הממשלה, וכוח הבית עלה. אנו צריכים להביא לידי וויכוח.

בפי נגד השתמשות בחזמנות של "תקציב המילואים" בשבוע הבא. הזמן יהיה קצר, היקף הוויכוח יהיה מצומצם ולא נוכל להעלות את השאלה כרצוננו. ויש לדאוג לוויכוח מוקדם כולו לא"י. היא מסכימה בדרך כלל לקווים שהחזית.

— אחרי שש סלפנו לי משה וגרינבוים. נתקבלה הסלגרמה שלנו בענין מגנס וטנסור הודיע שהידיעה אינה נכונה. הם(?) לא הסכימו למיעוט ולא יסכימו אף פעם למיעוט - הדיון הוא על תקופה מסוימת. בשיחה עם טקידים גבוהים נרמזו למשה שני דברים: א) שהממשלה מנהלת מו"מ עם אנשים חשובים שיכנסו לוועדה (חטכנית?). ב) - הדבר שאנו דנים בו (עליה?) כאילו כבר הוחלט.

גרינבוים שאל על מושב חוה"פ אם אני אשתתף, ולאן יסע חיים אחרי 15 במרס. עניתי לו, הוא הוסיף שמהארץ רבים לא יספיקו לבוא (לפי דברי משה לא יבואו ברל, הרצפלד ועוד) גרינבוים שאל אם הממשלה תקבל משלחת של חוה"פ. עניתי שנדון על כך

כלונדון בשעתו.

— כשחזרתי מאוחר מביתו של י.ל. כהן מצאתי מכתבו של משה מקהירו והחומר מבבל. הסיפור של מוטה חוסייני נתאמת - חסרים רק הפרטים על נוכחות ג'מאל והמופתי.

25.2.38

הבוקר - לפני לכת חיים למשרד המושבות - "מועצת מלחמה" משפחתית: בפי, ארטור, חיים, אני. ביררנו שוב הנקודות העיקריות שיש לעמוד עליהן, וחיים הבטיחני לעמוד על שאלת העליה.

— אדוארס מאיר המציא לפי שעה לחיים 3000 לא"י מחמשת האלפים שהבטיח, בשביל כיבוש חניתה, והיום סולגרף הכסף למשה.

— אחרי הצהריים ניגשנו (לואיס, ארטור ואנכי) לביתה של בפי. אצלה סעדו חיים, ווירה, "כוב" ססיל, נואל בקר. עוד מצאנו שם את "כוב" - הדרת פנים של אציל רוח, קופת ענק אבל שוחח. בני ווירה חיים צוהלים - מסיפורו של חיים על השיחה עם א.ג.

חיים שוחח עם א.ג. ביחידות שעה ועשרים רגע, אחר כך כעשרים רגע עם שקבורו - שוב ביחידות.

פתח א.ג. החורף היה רע מבחינה פרטית ופוליטית. בנו חולה, אביו הזקן נחלש. מבחינה פוליטית - מצד משרד החוץ באה "החקפה איומה" (*sterfic onslaught*) - שלא באשמת עידן. פקידי המשרד מכל הבירות - בגדד, קהירו, ג'דה, אנקרה, וושינגטון - כולם הסתערו נגד הציונות ונגד המדינה, משרד החוץ עמד בקשרי מלחמה עם משרד המושבות. שמו של א.ג. טולטל ברעש. האשימוהו שהוא ציוני, פרו-יהודי.

חיים העיר - קראתי רוב הטלגרמות האלה. יש לי אינטלג'נס בכל המרכזים האלה. אני יודע מה שנעשה בקרב הפקידים ע"י הערבים שלנו. מרכז הנרגנות מצרים. פהב סיפר על שיחתו עם מיילס-למפטון, שהבנדר (בבית יהודי), עם הנסיך מוחמד עלי.